

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ŠKODA TRANSPORTATION a.s.**, se sídlem Emila Škody 2922/1, Plzeň, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: České dráhy, a.s., se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, č. j. MV-78550-3/KM-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 5 A 152/2017-130,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 5 A 152/2017-130, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Národní centrála proti organizovanému zločinu, služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI, podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a podle § 8a a § 11 odst. 6 téhož zákona, dále podle § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, podle § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a podle § 81 a § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), částečně odmítla žádost žalobkyně ze dne 5. 5. 2017 o poskytnutí informací vztahujících se k trestnímu řízení vedenému pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102 (dále také jen „žádost“), a to v bodech 1) „Bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, dovoluji si požádat o kopii usnesení dle § 159a odst. 1 [...] trestního řádu, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci vedené pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-

2016-412102“, 2) „Bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, dovoluji si požádat o kopii rozhodnutí dozorujícího státního zástupce, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti údajného poškozeného (bylo-li již o stížnosti poškozeného rozhodnuto)“ a 6) „Bylo-li umožněno společnosti České dráhy nahlížet do spisu k řízení podle předchozího bodu 5 (trestní řízení vedené pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102 – poznámka soudu), dovoluji si požádat o kopii protokolu o nahlížení do spisu.“

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud nepřisvědčil žádné z žalobních námitek a shledal postup správních orgánů, které částečně odmítly žádost žalobkyně o poskytnutí informací vztahujících se k řízení vedenému pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102, správným. Uzavřel, že správní orgány nebyly žalobkyni povinny poskytnout požadované informace z důvodu výjimky zakotvené v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 8a trestního řádu, jelikož by tak ohrozily práva třetích osob i schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti rozsudku městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka především poukazuje na odstavec 31. napadeného rozsudku, v němž soud vylíčil podstatný obsah listin (1) usnesení, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci ze dne 29. 12. 2016, č. j. NCOZ-1670-249/TČ-2016-412102, (2) usnesení, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti usnesení o odložení věci ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 NZN 215/2016-238, (3) protokolu o nahlížení do trestního spisu ze dne 20. 12. 2016, (4) trestního oznámení doručeného dne 25. 4. 2017, a (5) pokynu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017. Namítá, že na uvedená zjištění obsažená v odstavci 31. napadeného rozsudku (tj. podstatný obsah provedených důkazů) nenavazují právní závěry městského soudu, respektive z napadeného rozsudku není zřejmý vztah mezi zjištěními, k nimž dospěl městský soud při provedeném dokazování, a všemi jeho navazujícími právními závěry. Stěžovatelka poté konkrétně ke každému z výše vyčtených dokumentů (1) až (5) v kasační stížnosti popisuje, z jakého důvodu sdělení podstatného obsahu těchto jednotlivých listin neodpovídá následným úvahám a závěrům městského soudu obsaženým v napadeném rozsudku. Stěžovatelka rovněž městskému soudu vytýká „souhrnnou podobu“ jeho závěrů z těchto listin. Podotýká, že ač se v odstavci 31. napadeného rozsudku vyjádřil jednotlivě k obsahu dokumentů (1) až (5), ve zbývajících částech napadeného rozsudku již není možné rozlišit, který argument či závěr se týká kterého dokumentu a proč. Z uvedených důvodů podle

pokračování

stěžovatelky nesplňuje napadený rozsudek požadavky kladené na odůvodnění soudních rozhodnutí, a tudíž trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[7] Stěžovatelka dále městskému soudu vytýká, že k žádosti žalovaného vyloučil s odkazem na § 45 odst. 3 s. ř. s. z nahlížení dokumenty (1) až (5) a následně jimi provedl dokazování. Podle stěžovatelky by však tímto způsobem v souladu s § 45 odst. 4 s. ř. s. mohl městský soud postupovat pouze tehdy, pokud by se jednalo o písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány mimo spis, hrozilo by ohrožení nebo vážné narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie a pokud by si předem obstaral vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl. Stěžovatelka zdůrazňuje, že podle odborné literatury by předseda senátu měl rozhodovat usnesením o tom, zda nahlížení do spisu umožní, protože nedojde k ohrožení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, i o tom, že nahlížení neumožní, protože k ohrožení činnosti zpravodajských služeb nebo policie dojde. Před takovým rozhodnutím by si přitom měl vyžádat stanovisko příslušného orgánu. V nynější věci městský soud dospěl k závěru, že zpřístupněním uvedených dokumentů v rámci nahlížení by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti policie, ale nevyžádal si před svým rozhodnutím vyjádření orgánu, který tyto dokumenty poskytl ve smyslu § 45 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka také zdůrazňuje, že řada dokumentů nepochází od žalovaného, ale od policejního orgánu, a proto právě od něj si měl městský soud vyjádření vyžádat. Bez vyjádření příslušného orgánu si nemohl sám o dokumentech utvořit relevantní názor na to, zda je objektivně nelze poskytnout k nahlížení pro ohrožení či vážné narušení činnosti policie. Městský soud tedy postupoval v rozporu s ustanovením § 45 odst. 4 s. ř. s., přičemž řízení zatížil vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[8] Stěžovatelka rovněž poukazuje na to, že provádění dokazování prostřednictvím dokumentů vyloučených z nahlížení lze činit pouze u těch dokumentů, které byly ve smyslu § 45 odst. 4 s. ř. s. v řízení před správními orgány uchovávány odděleně mimo spis. Z napadeného rozsudku ani z jiných dokumentů však není patrné, zda posuzované dokumenty byly ve správním řízení uchovávány odděleně mimo spis. Pokud uchovávány odděleně nebyly, postupoval městský soud v rozporu s § 45 odst. 4 s. ř. s., a pokud uchovávány odděleně byly, není to zřejmé ze soudního spisu ani z napadeného rozsudku, a tudíž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelka tedy městskému soudu vytýká, že jí neumožnil do všech (nebo alespoň) do některých [zejména dokumentů (4) a (5), které však nebyly předmětem její žádosti o informace ze dne 5. 5. 2017] dokumentů vyloučených z nahlížení nahlédnout a vyjádřit se k nim.

[9] Stěžovatelka za další důvod, pro který navrhuje zrušení napadeného rozsudku, označuje nesprávný závěr městského soudu o tom, že správní orgány nepochybily, pokud na základě její žádosti o informace neposkytly protokol o nahlížení do trestního spisu ze dne 20. 12. 2016. Seznámení se stěžovatelky s údaji o datu nahlížení do spisu nebo seznamem ofocených listin podle stěžovatelky nemohlo mít za následek ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, zásah do dobré pověsti, jakož i do ekonomické sféry osoby zúčastněné na řízení či zásah do práva na soukromí třetích osob.

[10] Městský soud podle stěžovatelky neposoudil správně ani otázku nemožnosti anonymizace vyžádaných informací, kterou dovodil s ohledem na zájmy osoby zúčastněné na řízení a na možnost ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti nebo ji vyhledávat, odhalovat a stíhat. Stěžovatelka poukazuje na to, že vyžádané dokumenty mají rozsah více než 30 stran, přičemž jistě ne všechny údaje, které tyto dokumenty obsahují, se týkají osoby zúčastněné na řízení nebo by jejich poskytnutí mohlo ohrozit činnost orgánů veřejné moci.

[11] Stěžovatelka dále zaujímá postoj k závěru městského soudu o tom, že s ohledem na možnost pokračování (v době podání žádosti o informace pravomocně ukončeného) trestního řízení (trestní oznámení doručené dne 25. 4. 2017 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze by totiž mohlo vést k obnově pravomocně ukončeného trestního řízení) a na související možné ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost, nebylo možné ve smyslu § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím zcela vyhovět stěžovatelčině žádosti o informace; považuje jej za nesprávný. Poukazuje na odstavec 43. napadeného rozsudku a namítá, že v něm uvedený závěr městského soudu není srozumitelný. Konkrétně není zřejmé, co se rozumí slovním spojením „*chováním podezřelých vůči důkazům*“. Stěžovatelka rovněž uvádí, že napadený rozsudek vyvolává dojem, že pokud část dokumentu obsahuje informace ohrožující činnost orgánů činných v trestním řízení ve smyslu § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jedná se o důvod pro odmítnutí poskytnutí informace ohledně celého dokumentu. Takový závěr je však podle stěžovatelky nesprávný. Uvedená skutečnost by mohla být nanejvýš důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace o části dokumentu. Nadto podle stěžovatelky městský soud také nesprávně vyložil obsah napadeného rozhodnutí. V souvislosti s § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím zmínil městský soud obavu, že by poskytnutím informací mohlo dojít k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení v nyní posuzované věci, avšak v napadeném rozhodnutí není takový závěr uveden. Žalovanému nevadilo, že by stěžovatelka zjistila činnost policie v této konkrétní věci, ale že by se seznámila s činností policie jako takovou.

[12] Stěžovatelka následně městskému soudu vytýká i to, že nesprávně posoudil otázku ohrožení dobré pověsti osoby zúčastněné na řízení a porušení zásady presumpce neviny s ohledem na uplatněnou žádost o informace. Městský soud přisvědčil závěrům žalovaného o možném zásahu do dobré pověsti, neboť součástí požadovaných dokumentů jsou informace z vnitřního prostředí společnosti (osoby zúčastněné na řízení). Stěžovatelka však zdůrazňuje, že dobrá pověst se týká toho, jak je někdo vnímán v očích jiných osob, přičemž zásahem do dobré pověsti dochází ke zhoršení tohoto vnímání. To, že by stěžovatelce byla poskytnuta informace o vnitřním prostředí společnosti, samo o sobě nemůže vést k závěru, že by tím hrozil zásah do její dobré pověsti. Z napadeného rozsudku ani z rozhodnutí správních orgánů přitom podle stěžovatelky není zřejmé, že by informace z vnitřního prostředí osoby zúčastněné na řízení takový obsah způsobily zásah do dobré pověsti měly. Městský soud v napadeném rozsudku tedy nesprávně automaticky vychází z úvahy, že informace z vnitřního prostředí znamenají možný zásah do dobré pověsti. Stěžovatelka nadto opětovně namítá, že jistě ne všechny vyžádané dokumenty v rozsahu více než 30 listů sestávají pouze z dokumentů obsahujících informace z vnitřního prostředí osoby zúčastněné na řízení, není proto správný závěr městského soudu, že nešlo

pokračování

dokumenty poskytnout ani v omezeném rozsahu. Stěžovatelka také poukazuje na to, že problematikou zásahu do dobré pověsti se zabývala již v žalobě (odstavce 26. až 30.), což městský soud v napadeném rozsudku ignoroval, touto argumentací stěžovatelky se nezabýval a celou problematiku posoudil jinak než správní orgány ve svých rozhodnutích. Tedy nesprávně posoudil obsah správních rozhodnutí. Stěžovatelka dále namítá i to, že z napadeného rozsudku není zřejmý závěr městského soudu ohledně porušení zásady presumpce nevin. Má-li z něj vyplývat, že zásada presumpce nevin představuje důvod pro neposkytnutí informací, pak je tento závěr nesprávný.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti také namítá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správní orgány ve svých rozhodnutích náležitě odůvodnily, v čem spočívá hrozba zásahu do majetkové sféry osoby zúčastněné na řízení, pro kterou také odmítly stěžovatelce poskytnout požadované informace. Podle stěžovatelky správní orgány poukázaly na celou řadu hrozeb, ale ani u jedné z nich náležitě neodůvodnily, proč by tyto hrozby měly existovat. Nadto stěžovatelka rovněž upozorňuje na skutečnost, že i pokud by požadované dokumenty skutečně obsahovaly informace, které by reálně mohly mít vliv na ekonomickou sféru osoby zúčastněné na řízení a představovaly by ohrožení jejích práv, bylo by možné vyžádané informace (dokumenty) anonymizovat tak, aby z nich nebyly patrné informace, které by jí mohly uškodit.

[14] Stěžovatelka konečně poukazuje i na to, že se městský soud nikterak nevypořádal s její žalobní argumentací ohledně porušení práva na soukromí dotčených osob a společností. Namítá také, že závěry městského soudu ohledně zásahu do práva na ochranu soukromí obsažené v odstavci 48. napadeného rozsudku týkající se poměrování proti sobě kolidujících zájmů (ochrana soukromí a právo na informace) nejsou správné. Za nesprávný stěžovatelka označuje i závěr městského soudu, podle nějž zásahu do práva na soukromí nelze předejít vyloučením poskytnutí příslušných částí požadovaných informací ze zveřejnění. Stěžovatelka městskému soudu také vytýká, že se v napadeném rozsudku zabýval sporem mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení, ačkoliv ten nebyl důvodem pro odmítnutí stěžovatelčiny žádosti o informace ve správním řízení.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Má za to, že městský soud dostatečně vyložil zjištěný skutkový stav věci a skutečnost, že u každého závěru k nastoleným sporným otázkám nespecifikuje, na podkladě jakého dokumentu k němu dospívá, nepředstavuje vadu napadeného rozsudku. Žalovaný poukazuje i na to, že jeho právní hodnocení vztahující se k uplatněným žalobním námitkám již bylo obsaženo v napadeném rozhodnutí, které tvoří jeden celek s rozhodnutím prvostupňovým.

[16] Žalovaný nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že zveřejněním dokumentů (1), (2) a (3) nemůže dojít k zásahu do žádných zákonem chráněných zájmů proto, že ve věci nebylo zahájeno trestní stíhání, a poukazuje na závěry obsažené v odstavcích 42. až 45. odůvodnění napadeného rozsudku, s nimiž se ztotožňuje. Žalovaný ke stěžovatelkou namítanému nesprávnému postupu městského soudu při provádění dokazování sdělením podstatného obsahu písemností dále uvádí, že posuzované písemnosti byly nepochybně vedeny mimo správní spis ve správním řízení a označuje stěžovatelkou poukazované

obstarání stanoviska orgánu, který informace poskytl (Policie České republiky), k případnému umožnění stěžovatelce se s dokumenty seznámit v rámci dokazování za čistě formální, neboť je zcela zřejmé, že by s tím tento orgán nesouhlasil a na vybraném způsobu provedení důkazu by to nic nezměnilo.

[17] Ke kasační námitce ohledně nesprávného posouzení možnosti anonymizace dokumentů požadovaných stěžovatelkou žalovaný uvádí, že městský soud srozumitelně vysvětlil, proč není možné stěžovatelce poskytnout požadované dokumenty pouze se „začerněnými“ jednoznačnými identifikujícími prvky. Ve vztahu ke stěžovatelčině argumentaci nesprávným a nedostatečným zvážením možné obnovy trestního řízení žalovaný vysvětluje, že městský soud měl částí věty *„chováním podezřelých vůči důkazům“* na mysli jejich zničení, zatajení nebo jiné znemožnění orgánům činným v trestním řízení tyto důkazní prostředky získat. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že je absurdní, aby zveřejněním informací ohledně provedených důkazů a jejich časové provázanosti došlo k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, protože by byl identifikovatelný postup vyšetřování. Zdůrazňuje, že vyšetřování skutkově obdobných trestných činů probíhá taktéž podobně a zveřejnění informací o tom, jaké důkazy byly v této věci shromážděny, a o postupu vyšetřování (provázanosti jednotlivých důkazů), je tedy nepochybně způsobilé pomoci pachatelům obdobné trestné činnosti v budoucnu tuto činnost lépe zastírat, případně zničit důkazní prostředky, a tím ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení.

[18] Ve vztahu ke kasační námitce nesprávného a nedostatečného posouzení konfliktu práva na soukromí a práva na informace žalovaný uvádí, že městský soud vzal správně v úvahu blízký vztah stěžovatelky k případu, o němž požaduje informace, a také smysl a účel práva na informace, které má sloužit ke kontrole výkonu veřejné moci, nikoliv k získávání podkladů pro civilní spory; zejména pokud jde o podklady z trestního řízení. Žalovaný nakonec zdůrazňuje, že poskytování informací z trestního řízení, a zvláště z přípravného řízení, bude spíše výjimkou, než pravidlem, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

V.

[19] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Má za to, že městský soud v napadeném rozsudku podrobně a dostatečně odůvodnil užití citované právní úpravy a dostatečně se vypořádal se skutečností, že žalovaný (zejména ve smyslu § 8a odst. 1 trestního řádu) požádal podle § 45 odst. 3 s. ř. s. o vyloučení soudem dožádaných listin z nahlížení.

[20] K námitkám týkajícím se provádění dokazování a sdělení obsahu listin (1) až (5) při jednání městského soudu osoba zúčastněná na řízení předesílá, že záměrem stěžovatelky je zřejmě vytrhávat jednotlivé informace z kontextu, přičemž tato zcela opomíjí, že městský soud vyslovil, že *„[z]ásadní je zároveň i skutečnost, že veškeré výše uvedené dokumenty jsou spolu natolik vzájemně a obsahově provázané, že v nich obsažené jednotlivé konkrétní údaje podstatné pro trestní řízení jsou v nich rozvíjeny a doplňovány.“* V napadeném rozsudku městský soud podle osoby zúčastněné na řízení podrobně rozebral, z jakého důvodu nemohou být stěžovatelkou požadované dokumenty zveřejněny. K námitce stěžovatelky, že zjištění městského soudu mají „souhrnnou podobu“, rozporuje osoba

pokračování

zúčastněná na řízení prostřednictvím odkazu na odstavec 31. napadeného rozsudku, v němž se městský soud zabýval obsahem každé jednotlivé listiny zvlášť.

[21] Osoba zúčastněná na řízení má za to, že městský soud nepochybil ani při posouzení toho, zda umožnit nahlížení do spisu či nikoliv. Zákon striktně nestanoví povinnost k vydání rozhodnutí týkajícího se nahlížení do spisu. Pokud si předsedkyně senátu nevyžádala vyjádření příslušného orgánu podle § 45 odst. 4 s. ř. s., činila tak nejspíše s ohledem na skutečnost, aby ochrana práv byla rychlá a účinná. Za situace, kdy dokumenty soudu předal sám žalovaný a požádal o jejich vyloučení z nahlížení, jeví se býti nadbytečným ho znovu žádat o vyjádření.

[22] Také k další části stížnostních námitek osoba zúčastněná na řízení poukazuje na odstavec 31. napadeného rozsudku a zdůrazňuje, že městský soud při jednání uvedl, že z protokolu o nahlížení do spisu plyne, jaká konkrétní osoba, kterého dne do spisu nahlížela a jaké konkrétní listiny ze spisu ofotila. Samotná informace o tom, která osoba do spisu nahlížela a ve který den, může mít relevantní vypovídací hodnotu a zároveň může vést k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení. Osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na to, že městský soud vyslovil, že jednotlivé dokumenty jsou spolu natolik vzájemně obsahově propojené, v nich obsažené jednotlivé konkrétní údaje podstatné pro trestní řízení jsou v nich rozvíjeny a doplňovány, a že pokud by došlo ke zveřejnění stěžovatelkou požadovaných informací, a to i v anonymizované podobě, došlo by k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení. Ze způsobu, jakým orgány činné v trestním řízení postupují v dané věci, se dá jednoznačně vyčíst, jakým způsobem postupují v obdobných věcech. Uplatnění výjimky podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím v nynější věci bylo tudíž opodstatněné.

[23] Nakonec osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, které potvrdil městský soud v napadeném rozsudku. Vzhledem k okolnostem obchodního případu, který Policie České republiky může i nadále řešit, je zcela namístě odmítnout poskytnutí informací, o nichž lze mít za to, že by mohly být i zveřejněny a mohl by být v důsledku jejich sdělení zmařen účel trestního stíhání ve věci. Rovněž s přihlédnutím k možné výši škody a s ohledem na délku promlčecí doby u případného trestného činu, kterým by mohla být taková škoda způsobena, je naprosto v souladu se českým právním řádem požadované informace neposkytnout. Městský soud podle osoby zúčastněné na řízení také správně zohlednil skutečnost, že stěžovatelka má na získání požadovaných informací osobní zájem a nejedná se o kontrolu veřejné moci, jak je zamýšleno zákonem o svobodném přístupu k informacím.

VI.

[24] Stěžovatelka k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení v podané replice opakuje svou kasační argumentaci, nad její rámec již neuvádí ničeho nového.

VII.

[25] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost je důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitky uplatněné s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je přitom natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na mnohé nedostatky napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů i jeho nesrozumitelnosti a rovněž upozorňuje na jiné vady řízení před městským soudem, které mohly mít podle jejího soudu za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[29] Mimo jiné namítá, že se městský soud v řízení o žalobě dopustil vady, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Konkrétně má za to, že městský soud postupoval v rozporu s § 45 odst. 4 s. ř. s., když vyloučil z nahlížení dokumenty, kterými následně provedl dokazování. Podle stěžovatelky si městský soud měl před rozhodnutím o tom, zda nahlížení do spisu umožní, či nikoliv, vyžádat stanovisko příslušného orgánu a své rozhodnutí poté přijmout ve formě usnesení. Podle stěžovatelky lze provádění dokazování prostřednictvím dokumentů vyloučených z nahlížení činit jen u těch dokumentů, které byly podle § 45 odst. 4 s. ř. s. ve správním řízení uchovávány odděleně mimo spis. V této souvislosti pak stěžovatelka namítá i to, že z napadeného rozsudku není zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními, k nimž dospěl městský soud při dokazování, a veškerými navazujícími právními závěry městského soudu, v čemž spatřuje opět nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[30] Ze spisu městského soudu se podávají tyto pro věc podstatné skutečnosti. Při ústním jednání konaném dne 9. 3. 2020 městský soud vyzval žalovaného k doplnění správního spisu, a to jednak o dokumenty, které správní orgány odepřely stěžovateli poskytnout na základě její žádosti, neboť nebyly obsahem správního spisu, a rovněž o tzv. nejasné podání, na jehož obsah správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují s tím, že po prošetření v něm sdělených informací lze uvažovat o pokračování v trestním řízení (jehož se týkaly stěžovatelkou požadované informace). Žalovaný soud doložil požadované dokumenty (specifikované v odstavci 6 tohoto rozsudku) a požádal o jejich vyloučení z nahlížení ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř. s. Poukázal přitom na ochranu informací podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, na článek 5 odst. 1 písm. b) a f) a článek 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), které mu jako zpracovateli osobních údajů obsažených ve všech požadovaných dokumentech ukládá je využívat pouze k účelům, k jakým byly shromážděny (zde

pokračování

k prověření trestního oznámení), a zajistit jejich ochranu, jakož i na § 81 a § 135 odst. 2 občanského zákoníku a na § 8a odst. 1 trestního řádu.

[31] Městský soud po posouzení povahy těchto dokumentů dospěl k závěru, že by jejich zveřejněním mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti policie, jakož i k ohrožení práv třetích osob, a proto přistoupil podle § 45 odst. 3 a 4 s. ř. s. k jejich vyloučení z nahlížení. Stěžovatelka podáním ze dne 3. 6. 2020 vyjádřila nesouhlas s argumenty žalovaného, pro které by měly být uvedené listiny vyloučeny z nahlížení, a domáhala se toho, aby jí bylo umožněno nahlédnout do spisu [zejména do trestního oznámení doručeného dne 25. 4. 2017 a do pokynu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017 – dokumenty výše označené (4) a (5), jež nebyly předmětem žádosti o poskytnutí informace]. Městský soud však neshledal důvod pro přehodnocení svého závěru o vyloučení dokumentů z nahlížení, o čemž stěžovatelku informoval.

[32] Při ústním jednání konaném dne 8. 6. 2020 stěžovatelka trvala na možnosti seznámit se s listinami doloženými do spisu žalovaným a tvrdila možný zásah do práva řádně se ve věci k důkazům vyjádřit. Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení nesouhlasili s umožněním nahlédnout stěžovatelce do dokumentů. Městský soud s odkazem na judikaturu kasačního soudu a na princip proporcionality opětovně možnost nahlédnutí do požadovaných listin zvážil a dospěl k závěru, že tyto nemohou být stěžovatelce poskytnuty, jelikož jsou v nich „obsaženy informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, a jejich poskytnutí by ohrozilo práva třetích osob a současně též schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Přičemž zásadní je zároveň i skutečnost, že veškeré výše uvedené dokumenty [označené výše jako (1) až (5) – poznámka soudu] jsou spolu natolik vzájemně obsahově provázané, že v nich obsažené jednotlivé konkrétní údaje podstatné pro trestní řízení jsou v nich rozvíjeny a doplňovány.“ Městský soud současně uvedl, že „pokud by došlo ke zveřejnění žalobcem požadovaných informací, a to i v anonymizované podobě, došlo by zveřejněním těchto informací k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, neboť z nich lze dovodit způsob, jakým policejní orgány v dané kauze získávají důkazy, čímž by následně byla ztížena možnost orgánů činných v trestním řízení získat další poznatky; zveřejněním požadovaných informací by rovněž bylo zasazeno do ekonomické sféry osoby zúčastněné na řízení (informace obsahují popis jejích vnitřních mechanismů v rámci obchodní strategie a vedení sporu ze smlouvy o dodávce lokomotiv z roku 2004 se žalobcem).“

[33] Na základě uvedeného městský soud při ústním jednání listiny (1) až (5), jejichž obsahem byly mimo jiné i informace, o něž se v řízení jednalo, provedl jako důkaz při jednání tak, že sdělil jejich obsah. Ve smyslu § 129 o. s. ř., který se v souladu s § 64 s. ř. s. použije při provádění listinných důkazů správním soudem, se důkaz listinou může provést právě i tak, že předseda senátu při jednání přečte nebo sdělí její obsah. Shodně tomu bylo i v nynějším případě proto, aby městský soud předešel nutnosti listiny poskytnout stěžovatelce k nahlédnutí. Městský soud přitom pouze v obecnosti uvedl informace

vyplývající z obsahu jednotlivých dokumentů (čeho se listiny týkají a o čem v obecnosti pojednávají) bez uvedení jakýchkoliv konkrétních údajů a listiny stěžovatele k nahlédnutí a možnosti vyjádřit se k jejich obsahu neposkytl.

[34] Podle § 45 odst. 3 s. ř. s., *při předložení spisu správní orgán vždy označí ty části spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů. Předseda senátu tyto části spisu vyloučí z nahlížení; to platí i o písemnostech nebo záznamech, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis. To platí přiměřeně i o spisech soudu.* Podle odstavce 4 téhož ustanovení, *z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem. Písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k obrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl.*

[35] Na základě uvedeného městský soud při ústním jednání listiny (1) až (5), jejichž obsahem byly mimo jiné i informace, o něž se v řízení jednalo, provedl jako důkaz při jednání tak, že sdělil jejich obsah. Ve smyslu § 129 o. s. ř., který se v souladu s § 64 s. ř. s. použije při provádění listinných důkazů správním soudem, se důkaz listinou může provést právě i tak, že předseda senátu při jednání přečte nebo sdělí její obsah. Shodně tomu bylo i v nynějším případě proto, aby městský soud předešel nutnosti listiny poskytnout stěžovateli k nahlédnutí. Městský soud přitom pouze v obecnosti uvedl informace vyplývající z obsahu jednotlivých dokumentů (čeho se listiny týkají a o čem v obecnosti pojednávají) bez uvedení jakýchkoliv konkrétních údajů a listiny stěžovatele k nahlédnutí a možnosti vyjádřit se k jejich obsahu neposkytl.

[36] Podle § 17 odst. 3 správního řádu platí, že ve správním řízení *[z] důvodu ochrany utajovaných informací a z důvodu ochrany jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, se v případech stanovených zákonem část písemností nebo záznamů uchovává mimo spis. Odděleně mimo spis se uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí.*

[37] Nejvyšší správní soud předesílá, že z obsahu spisového materiálu (viz např. úřední záznam ze dne 28. 6. 2017 nebo žádost ze dne 19. 9. 2017 založené ve správním spise) ověřil, že listiny vyloučené městským soudem z nahlížení podle § 45 odst. 3 s. ř. s. [listiny (1) až (5)], vztahující se k trestnímu řízení vedenému pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102, představují ve smyslu citovaných ustanovení soudního řádu správního a správního řádu písemnosti, které byly ve správním řízení uchovávány mimo správní spis (týkající se žádosti žalobkyně o informace ohledně tohoto trestního řízení), a tudíž byly i ve správním řízení vyloučeny z nahlížení; nebyly tedy vůbec součástí správního spisu. Na tyto písemnosti se, jak výše uvedeno, vztahuje § 45 odst. 3 a 4 s. ř. s. obdobně jako na části správního spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem nebo

pokračování

jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů. Tedy správní orgán je při jejich předkládání soudu povinen upozornit na to, že mají být vyloučeny z nahlížení, a předseda senátu je následně, nenastane-li některá z výjimek zakotvená v § 45 odst. 4 s. ř. s., vyloučí z nahlížení. Vyloučit z nahlížení podle citovaného ustanovení nemůže předseda senátu ty písemnosti, kterými bude soud provádět důkaz. Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zajištění práva na vyjádření se ke všem prováděným důkazům garantovaného článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soudní řád správní tedy v obecné rovině chrání informace vymezené v § 45 odst. 3 s. ř. s., a proto znemožňuje seznamování se s těmito informacemi nad nezbytně nutný rozsah; tuto ochranu však prolamuje v rozsahu nezbytně nutném pro provedení důkazů.

[38] Ustanovení § 45 odst. 4 s. ř. s. však také stanoví z důvodů, pro které mají být části spisu jinak vyloučené z nahlížení přístupné, ještě další výjimku (jedná se tedy o výjimku z výjimky, která vede k tomu, že nesmí být zpřístupněna ani ta část spisu, kterou bude soud provádět důkaz), týkající se písemností, které byly uchovávány ve správním řízení mimo spis bez možnosti nahlížení do nich, pokud by zároveň jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. V takovém případě lze do těchto písemností nahlížet pouze tehdy, rozhodne-li předseda senátu, že k výše uvedenému ohrožení nebo vážnému porušení dojít nemůže. Předseda senátu je proto povinen učinit dvojí úvahu. Nejprve posoudí, zda bude vůbec některá informace potřebná k dokazování a měla by se podle obecných pravidel zpřístupnit, a poté zhodnotí, zda jejím zpřístupněním nemůže dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Ačkoliv zákon předpokládá rozhodování pouze v případě, že by mělo být nahlížení umožněno, je namístě, aby předseda senátu rozhodoval usnesením i o tom, že nahlížení umožněno nebude. Ve druhém z uvedených kroků totiž již nejde o pouhý faktický úkon, ale o zákonem předvídané rozhodování, kterým dochází k prolomení jinak ústavně garantovaného práva na přístup k prováděným důkazům (srov. též KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s.).

[39] V posuzované věci městský soud po předložení vyžádaných listin (1) až (5), které představovaly písemnosti uchovávané ve správním řízení mimo spis bez možnosti účastníků řízení nahlížet do nich ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 17 odst. 3 správního řádu, žalovaným tyto k žádosti žalovaného vyloučil z nahlížení podle § 45 odst. 3 s. ř. s. Učinil tak usnesením poznamenaným do spisu (viz č. l. 101 a 102 spisu městského soudu). Poté k opakovaným žádostem stěžovatelky znovu zvažoval, zda nelze listiny poskytnout k nahlédnutí. Setrval přitom na svém předchozím závěru, že by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie a k ohrožení práv třetích osob a nově již o umožnění stěžovatelce do listin nahlédnout nerozhodoval, což však již nebyl povinen, nedošlo-li ke změně jeho stanoviska.

[40] V souladu s § 45 odst. 3 a 4 s. ř. s. byly tedy v nynějším případě naplněny podmínky k aplikaci výše uvedené „výjimky z výjimky“ umožňující soudu nezpřístupnit i tu část spisu, kterou zamýšlel provést (a následně i provedl) dokazování. Pouze pokud by městský soud shledal, že k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo

policie vzhledem k okolnostem případu dojít nemůže a vydal by o tom usnesení (před jehož vydáním by byl povinen si vyžádat vyjádření orgánu, který informace obsažené v písemnostech poskytl), byla by stěžovatelka oprávněna do těchto písemností nahlížet. Městský soud však rozhodnutí umožňující stěžovatelce nahlédnout do části spisu obsahující požadované písemnosti nevydal. Naopak v usnesení poznamenaném do spisu rozhodl, že nahlížení umožněno nebude, přičemž tuto skutečnost podrobně odůvodnil v odstavci 31. napadeného rozsudku (viz výše odstavec [32]).

[41] V popsaném postupu městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal pochybení, neboť ten v souladu s výše citovanými ustanoveními soudního řádu správního vyloučil z nahlížení písemnosti uchovávané ve správním řízení mimo spis z důvodu, že by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie.

[42] Současně na základě výše v odst. [32] citovaných úvah [které městský soud učinil výlučně ve vztahu k možnosti poskytnout listiny (1) až (5) stěžovateli k nahlédnutí] posléze městský soud při ústním jednání listiny (1) až (5) provedl jako důkaz, a to tak, že sdělil jejich obsah. Takový postup při provádění listinných důkazů je obecně v souladu s § 129 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Městský soud však v daném případě listiny stěžovatelce ani v rámci dokazování k nahlédnutí neposkytl a pouze v obecnosti uvedl informace vyplývající z obsahu jednotlivých dokumentů (čeho se listiny týkají a o čem v obecnosti pojednávají) bez uvedení jakýchkoliv konkrétních údajů a listiny stěžovatelce neposkytl. Ani tento postup nelze v daném specifickém případě považovat za vadný, jelikož předmětem řízení je právě otázka, zda některé z uvedených listin [konkrétně listiny (1) až (3)] obsahují informace vzniklé činností orgánů činných v trestním řízení, jejichž poskytnutím by mohlo dojít k ohrožení práv třetích osob či schopnosti uvedených orgánů předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky (dále souhrnně též jen „činnost orgánů činných v trestním řízení“), a proto je z podstaty věci nelze stěžovateli poskytnout již v rámci dokazování. Tím by totiž došlo k vyprázdnění předmětu sporu, a celé řízení by se tak stalo nadbytečné.

[43] Městský soud s ohledem na nastalé skutečnosti byl povinen najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy – na zajištění spravedlivého procesu stěžovatelky a na ochraně práv třetích osob, resp. též na vyloučení ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení. Tomu podle Nejvyššího správního soudu svým postupem při dokazování dostál.

[44] Přesto však městský soud následně při přezkumu napadeného rozhodnutí v reakci na toto, byť zákonné, omezení práva stěžovatelky na vyjádření se ke všem prováděným důkazům garantovaného článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) zapříčiněné povahou informací (uchovávaných ve správním řízení mimo spis, jejichž vyluku z nahlížení městský soud poskytl ve smyslu § 45 odst. 3 a 4 s. ř. s.), nezajistil dostatečnou následnou ochranu stěžovatelčích práv v soudním řízení.

[45] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, shrnul judikaturu týkající se postupu soudů v situacích, kdy se mají

pokračování

v řízení posuzovat informace, k nimž nemají účastníci přístup; ačkoliv se tato judikatura vztahuje k přezkumu bezpečnostních prověrek podle zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, je s ohledem na podstatu a podobnost této problematiky (a související zvýšenou ochranu těchto informací) v zásadě přenositelná i na přezkum písemností uchovávaných ve správním řízení mimo správní spis (srov. opět KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s.).

[46] Z judikatury citované ve shora zmíněném usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování není automatické, ale nastává až poté, co soud dospěje k závěru, že k vyloučení těchto informací z nahlížení jsou zákonné předpoklady; jinak soud provede dokazování i utajovanými informacemi (ač za specifických podmínek; k tomu podrobně například rozsudek kasačního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Soud však musí mít vždy plný přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spise (srov. rozsudky Nejvyššího právního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006-74, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94). Přitom je povinen zkoumat postup a důvody správních rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů, a suplovat tak jistým způsobem procesní aktivitu žalobce; postavení účastníka řízení je totiž v takových případech oslabené a tento do jisté míry ztrácí možnost hájit se (nemá možnost se s prováděnými důkazy seznámit a na jejich obsah příslušně reagovat). Zjištěné skutečnosti však musí soud v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných skutečností. Nicméně z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které bylo správním orgánem rozhodnuto na základě utajovaných informací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 3 As 4/2012-40), resp. zde v podmínkách nynějších věci na základě informací, které nelze z důvodů v zákoně uvedených žalobci zpřístupnit.

[47] Skutečnost, že ve správním řízení (i následném řízení o žalobě) zůstávají některé rozhodné skutečnosti účastníkům řízení znepřístupněny a nelze je výslovně hodnotit ani ve vydaném správním rozhodnutí, tedy může být vyvážena pouze v rámci soudního přezkumu. Jak podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v právní větě již citovaného rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101, „(v) bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. (...) Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). (...) Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak

musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.“ Uvedené závěry jsou, jak již výše Nejvyšší správní soud zdůraznil, přiměřeně použitelné i v nynějším případě.

[48] Nejvyšší správní soud především ze spisového materiálu vztahujícího se k nyní posuzované věci ověřil, že se městský soud s listinami, které byly předmětem stěžovatelčiny žádosti o informace, a ve správním řízení byly uchovávány mimo spis, seznámil. S ohledem na to kasační soud dále posuzoval, že zda městský soud správnost závěrů správních orgánů o částečném odmítnutí stěžovatelčiny žádosti o informace vztahující se k trestnímu řízení vedenému pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102 plně ve smyslu výše citované judikatury přezkoumal. Dospěl přitom k závěru, že městský soud naznačeným způsobem (tedy provedením úplného soudního přezkumu) nepostupoval. Vzhledem k tomu, že stěžovatelce ve správním i soudním řízení zůstaly utajeny podstatné skutečnosti pro vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí její žádosti o informace, tedy neznalost obsahu konkrétních listin stěžovatelku omezovala, či jí dokonce znemožňovala, aby proti rozhodnutí účinně argumentovala, byl soud povinen zkoumat postup a důvody napadeného rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Městský soud měl tedy přezkoumat správnost rozsahu neposkytnutí požadovaných informací ze všech hledisek, která jsou vzhledem k povaze věci důležitými. Zjištěné skutečnosti by sice soud musel v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany informací, hodnotit je však byl povinen celistvě, důkladně a s velkou obezřetností. Pouze takový postup by v nynějším případě vyhovoval článku 4 odst. 4 Listiny, neboť by nejvíce šetřil podstatu a smysl práva na vyjádření se k prováděným důkazům jakožto součástí práva na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy nezávislým soudem (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48).

[49] V daném případě se správní orgány dovolaly výluky z poskytnutí požadované informace podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 8a trestního řádu (z důvodu ohrožení práv třetích osob a schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost). Není však pochyb o tom, že v každém jednotlivém případě je třeba hodnotit naplnění podmínek této výluky a zabývat se nezbytností omezení práva na informace vyplývajícího z čl. 17 odst. 5 Listiny právě z důvodu této výluky. Tedy posuzovat, zda je zde naléhavá společenská potřeba omezení uvedeného základního práva. V tomto ohledu, a to tím spíše, aby bylo zachováno i stěžovatelčino právo na spravedlivý proces (viz výše), tudíž bylo třeba podrobit případné omezení stěžovatelčina práva na informace testu proporcionality [srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94]. Jeho výsledkem je totiž závěr o nutnosti v konkrétním případě upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv (na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny *versus* právo třetích osob na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě podle čl. 10 odst. 3 Listiny).

[50] Povinností městského soudu v nastalém případě tedy bylo posoudit, jak (z materiálního hlediska) byla stěžovatelka na svém právu na informace omezena. Dále měl provést zmíněný test proporcionality, který je založen na třech kritériích: 1) vhodnosti, tj. v odpovědi na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl

pokračování

(ochranu jiného základního práva), 2) potřebnosti, tj. posouzení provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a 3) porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (srov. např. výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94). Přitom měl zhodnotit i to, zda dříve i žalovaný provedl test proporcionality a provedl jej řádně a omezení poskytnutí informace provedl v souladu s jeho výsledkem.

[51] Z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud právě předestřeným zvýšeným nárokům na přezkum napadeného rozhodnutí v nynější věci nedostál. Odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje plný přezkum závěrů správních orgánů o částečném odmítnutí stěžovatelčiny žádosti o informace vztahující se k trestnímu řízení vedenému pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-41210, a městský soud tudíž pochybil při řádném zajištění ochrany stěžovatelčinych práv v řízení o žalobě, kterou naplno nemohla uplatnit sama, jelikož předmětem řízení byly chráněné informace uchovávané ve správním řízení mimo spis, jež jí nebyly zpřístupněny ani v rámci provedeného dokazování v řízení před městským soudem.

[52] Jakkoliv tedy městský soud provedl přezkum napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných žalobních bodů, což pravidelně postačuje k tomu, aby bylo možno napadený rozsudek považovat za přezkoumatelný, s ohledem na výše uvedené v případě, v němž se jednalo o omezení stěžovatelčina práva na informace za situace, kdy stěžovatelka nemohla plně realizovat svá procesní práva, zejména seznámit se s obsahem listin, v nichž byly obsaženy požadované informace při dokazování a nemohla se proto dostatečně účinně v řízení hájit, nebylo možno přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů považovat za dostatečný a vyhovující požadavkům na přezkoumatelnost.

[53] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl naplněn. Pro uvedené shledal kasační soud nadbytečným zabývat se jednotlivými výtkami, jež stěžovatelka uplatňovala směrem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost (konkrétně k užití slovního spojení „*chování potenciálních podezřelých vůči důkazům*“ v odstavci 43. napadeného rozsudku) či pro nedostatek důvodů (městský soud se nevyjádřil k žalobní argumentaci týkající se zásady presumpce nevinny a možného ohrožení dobré pověsti osoby zúčastněné na řízení; městský soud při posouzení otázky, zda by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k zásahu do ekonomické sféry osoby zúčastněné na řízení, přisvědčil správním orgánům, jejichž závěrům jsou podle stěžovatelky také nepřezkoumatelné; městský soud se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami ve vztahu k závěrům správních orgánů ohledně možného zásahu do práva na ochranu soukromí způsobeného poskytnutím požadovaných informací), které směřovaly k rozsudku, v němž městský soud neprovedl plný soudní přezkum podle požadavků výše vymezených. Současně považoval Nejvyšší správní soud za předčasné se zabývat posouzením důvodnosti kasačních námitek uplatněných z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VIII.

[54] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud napadený rozsudek

zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[55] V dalším řízení tudíž městský soud provede plný přezkum závěrů správních orgánů o částečném odmítnutí stěžovatelčiny žádosti o informace, přičemž přezkoumá správnost rozsahu neposkytnutí informace ze všech hledisek, která jsou vzhledem k povaze věci důležitými, zjištěné skutečnosti v odůvodnění rozsudku přitom popíše jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany informací. Hodnotit je však bude úplně, důkladně a s ohledem na úvahy přijaté v rámci provedeného testu proporcionality.

[56] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu